

SLACHTPARTIJEN EN OORLOGEN IN ISRAËL, GAZA, OEKRAÏNE, AZERBEIDZJAN ...

HET KAPITALISME ZAAIT DOOD EN VERDERF! HOE KUNNEN WE DIT STOPPEN?

“Verschrikking”, “bloedbaden”, “terrorisme”, “oorlogsmisdaden”, “humanitaire ramp”, “genocide”... de woorden die op de voorpagina's van de internationale pers staan, spreken boekdelen over de omvang van de barbaarsheid in Gaza.

Op 7 oktober doodde Hamas 1.400 Israëli's door jacht te maken tot in hun huizen op oude mannen, vrouwen en kinderen. Sindsdien neemt de staat Israël wraak en vermoordt op grote schaal. De stortvloed van bommen die dag en nacht op Gaza terecht komt, heeft al meer dan 10.000 Palestijnen het leven gekost, waaronder 4.800 kinderen. Te midden van verwoeste gebouwen zijn de overlevenden verstoken van alles: water, elektriciteit, voedsel en medicijnen. Op dit moment worden tweeënhalf miljoen Gazanen bedreigd door hongersnood en epidemieën, 400.000 van hen zitten gevangen in Gaza-stad en elke dag vallen er honderden doden, verscheurd door raketten, verpletterd door tanks, geëxecuteerd door kogels.

De dood is alom in Gaza, net als in Oekraïne. Laten we de vernietiging van Marioepol door het Russische leger niet vergeten, de exodus van mensen, en de loopgravenoorlog die de mannen begraaft. Tot nu toe zouden er bijna 500.000 doden zijn. Aan iedere kant net zoveel. Een hele generatie Russen en Oekraïners wordt nu geofferd op het altaar van het nationale belang, in naam van de verdediging van het vaderland. En er komt nog meer: eind september werden in Nagorno-Karabach 100.000 mensen gedwongen te vluchten voor het Azerbeidzjaanse leger onder de dreiging van een genocide. In Jemen heeft het conflict waar niemand over praat meer dan 200.000 slachtoffers geëist en 2,3 miljoen kinderen aan ondervoeding blootgesteld. Dezelfde gruwelijke oorlog wordt gevoerd in Ethiopië, Myanmar, Haïti, Syrië, Afghanistan, Mali, Niger, Burkina Faso, Somalië, Congo, Mozambique... En op dit moment broeit er een confrontatie tussen Servië en Kosovo.

Wie is verantwoordelijk voor al deze barbaarsheid? Hoe ver kan oorlog zich verspreiden? En vooral, welke kracht kan zich ertegen verzetten?

Alle staten zijn oorlogsmisdadigers

Op het moment van schrijven, roepen alle landen Israël op om zijn offensief te *“matigen”* of *“op te schorten”*. Rusland eist een staakt-het-vuren, nadat het anderhalf jaar geleden Oekraïne met dezelfde wreedheid had aangevallen en nadat het in 1999 300.000 burgers had afgeslacht in Tsjetsjenië in naam van dezelfde *“strijd tegen het terrorisme”*. China wil vrede, maar het roeit de Oeigoerse bevolking uit en bedreigt de inwoners van Taiwan met een nog grotere vuurzee. Saoedi-Arabië en zijn Arabische bondgenoten willen een einde aan het Israëlische offensief terwijl ze de bevolking van Jemen decimeren. Turkije is tegen de aanval op Gaza terwijl het er zelf van droomt om de Koerden uit te roeien. Wat de grote democratieën betreft, na het steunen van *“het recht van Israël om zichzelf te verdedigen”*, roepen ze nu op tot *“een humanitaire wapenstilstand”* en *“respect voor het internationaal recht”*, nadat ze sinds 1914 met opmerkelijke regelmaat zelf hun deskundigheid op het gebied van massaslachtingen hebben getoond.

Dit is trouwens het belangrijkste argument van de staat Israël: *“de vernietiging van Gaza is legitiem”*, net als dit eertijds werd ingeroepen met de atoombommen op Hiroshima en Nagasaki en de tapijtbombardementen op Dresden en Hamburg. De Ver-

enigde Staten voerden de oorlogen in Afghanistan en Irak met dezelfde argumenten en dezelfde methoden als Israël vandaag! Alle staten zijn oorlogsmisdadigers! Groot of klein, overheerst of machtig, ogenschijnlijk oorlogszuchtig of gematigd, allemaal nemen ze in werkelijkheid deel aan de imperialistische oorlog op het wereldtoneel en allemaal beschouwen ze de arbeidersklasse als kanonnenvoer.

Het zijn deze hypocriete en bedrieglijke stemmen die ons nu willen overtuigen van hun oprecht streven naar vrede en hun oplossing: de erkenning van Israël en Palestina als twee onafhankelijke en autonome staten. De Palestijnse Autoriteit, Hamas en Fatah zijn een voorbode van hoe zo'n staat eruit zou zien: net als alle andere zou hij de arbeiders uitbuiten; net als alle andere zou hij de massa's onderdrukken; net als alle andere zou hij oorlog voeren. Er zijn al 195 *“onafhankelijke en autonome”* staten op de planeet: samen geven ze meer dan 2000 miljard dollar per jaar uit aan *“defensie”*! En tegen 2024 zullen deze budgetten de pan uitrijzen.

Huidige oorlogen, een politiek van verschroeide aarde

Waarom verklaarde de VN dan zojuist: *“We hebben een onmiddellijk humanitair staakt-het-vuren nodig. Het duurt nu al dertig dagen. Genoeg is genoeg. Het moet nu stoppen”*? Uiteraard willen de bondgenoten van Palestina dat het Israëlische offensief stopt. Maar wat Israëls bondgenoten betreft, die *“grote democratieën”* die beweren het *“internationaal recht”* te respecteren, zij kunnen het Israëlische leger niet zomaar stilzwijgend haar gang laten gaan. De slachtpartijen van 'Israëls Defense Forces' zijn te zichtbaar. Vooral omdat dezelfde bondgenoten ook militaire steun verlenen aan Oekraïne tegen *“Russische agressie”* en zijn *“oorlogsmisdaden”*. De barbaarsheid van de twee *“agressies”* mag niet als elkaars gelijke opvallen.

Maar er is een nog grondiger reden: iedereen probeert de verspreiding van de chaos te beperken, want iedereen kan erdoor worden getroffen, iedereen heeft iets te verliezen als dit conflict zich te veel verspreidt. De Hamas-aanval en de reactie van Israël hebben één ding gemeen: de tactiek van de verschroeide aarde. Het terroristische bloedbad van gisteren en het bommentapijt van vandaag kunnen geenszins leiden tot een echte en blijvende overwinning. Deze oorlog stort het Midden-Oosten in een tijdperk van ontwrichting en confrontaties.

Als Israël doorgaat, Gaza met de grond gelijk te maken en de inwoners onder het puin te begraven, bestaat het risico dat ook de Westelijke Jordaanoever in brand vliegt, dat Hezbollah Libanon bij de oorlog betreft en dat Iran uiteindelijk zich actief gaat bemoeien. De verspreiding van chaos over de hele regio zou niet alleen een klap zijn voor de Amerikaanse invloed, maar ook voor de wereldwijde ambities van China, wiens kostbare Zijderoute door de regio loopt.

De dreiging van een derde wereldoorlog ligt op ieders lippen. Journalisten debatteren er openlijk over op TV. In werkelijkheid is de huidige situatie veel venijniger. Er zijn geen twee blokken, netjes gerangschikt en gedisciplineerd, die tegenover elkaar staan, zoals in 1914-18 en 1939-45 of tijdens de Koude Oorlog. Terwijl de economische en oorlogszuchtige concurrentie tussen China en de Verenigde Staten steeds wreder en beklemmender wordt,

buigen de andere naties niet voor de bevelen van een van deze twee reuzen; ze spelen hun eigen rol, in de wanorde, de onvoorspelbaarheid en de kakofonie. Rusland viel Oekraïne aan tegen advies van China. Israël verplettert Gaza tegen advies van de VS. Deze twee conflicten belichamen het gevaar dat de hele mensheid met de dood bedreigt: de aangroei van oorlogen waarvan het enige doel is om de tegenstander te destabiliseren of te vernietigen; een eindeloze keten van irrationele en nihilistische eisen; het ieder voor zich, synoniem met oncontroleerbare chaos.

Voor een derde wereldoorlog zouden de arbeiders van West-Europa, Noord-Amerika en Oost-Azië bereid moeten zijn om in naam van het vaderland hun leven op te offeren, de wapens op te nemen en elkaar te doden voor de nationale vlag en belangen, wat vandaag absoluut niet het geval is. Maar wat zich nu aan het ontwikkelen is, heeft deze steun, deze mobilisatie van de massa's, niet nodig. Sinds het begin van de jaren 2000 zijn steeds grotere delen van de planeet ondergedompeld in geweld en chaos: Afghanistan, Irak, Syrië, Libië, Libanon, Oekraïne, Israël en Palestina... Dit koudvuur verspreidt zich beetje bij beetje, land na land, regio na regio. Ziedaar, de enige mogelijke toekomst in het kapitalisme, dit wegrottende systeem van uitbuiting in verval.

Om de oorlog te beëindigen, moet het kapitalisme verdwijnen

Wat te doen? De arbeiders van elk land moeten zich geen illusies maken over een zogenaamd mogelijke vrede, over welke oplossing dan ook van de *"internationale gemeenschap"*, de VN, of welk rovershol dan ook. Kapitalisme is oorlog. Sinds 1914 is het bijna nooit opgehouden en heeft de oorlog nu eens het ene en dan weer het andere deel van de wereld getroffen. In de historische periode die voor ons ligt zal deze dodelijke dynamiek zich uitbreiden en versterken, met een onmeetbare barbaarsheid.

De arbeiders van alle landen moeten daarom weigeren zich te laten meeslepen, ze moeten weigeren partij te kiezen voor het ene of het andere burgerlijke kamp, in het Oosten, in het Midden-Oosten en overal elders. Ze moeten weigeren zich te laten misleiden door de retoriek die hen vraagt *"solidariteit"* te tonen met *"het Oekraïense volk dat aangevallen wordt"*, met *"Rusland dat bedreigd wordt"*, met *"de gemartelde Palestijnse massa's"*, met *"de geterroriseerde Israëli's"*... In alle oorlogen, aan beide kanten van de grenzen, laten de staten de mensen altijd geloven dat er een strijd is tussen goed en kwaad, tussen barbaarsheid en beschaving. In werkelijkheid zijn al deze oorlogen altijd een confrontatie tussen rivaliserende naties, tussen rivaliserende bourgeoisieën. Het zijn altijd conflicten waarin de uitgebuitenen sterven ten gunste van hun uitbuiters.

De solidariteit van de arbeiders gaat daarom niet naar de 'Palestijnen' zoals ze niet gaat naar de 'Israëli's', de 'Oekraïners' of de 'Russen', omdat er onder al deze nationaliteiten uitbuiters en uitgebuitenen zijn. Het gaat naar de arbeiders en werklozen van Israël en Palestina, van Rusland en Oekraïne, net zoals het gaat naar de arbeiders van elk ander land in de wereld. Door te demonstrenen *"voor vrede"*, door ervoor te kiezen om de ene kant tegen de andere te steunen kunnen we geen echte solidariteit tonen met de slachtoffers van oorlog, de burgerbevolking en de soldaten van beide kanten, proletariërs in uniform die veranderd zijn in kanonnenvoer, geïndoctrineerde en fanatieke kinderen. De enige solidariteit bestaat uit het aan de kaak stellen van ALLE kapitalistische staten, van ALLE partijen die ons oproepen om ons achter deze of gene nationale vlag te scharen, achter dit of dat oorlogsdoel, en AL diegenen aan te klagen die ons misleiden met de illusie van vrede en *"goede betrekkingen"* tussen de volkeren.

Deze solidariteit betekent vooral het ontwikkelen van onze strijd tegen het kapitalistische systeem dat verantwoordelijk is voor alle oorlogen, een strijd tegen de nationale bourgeoisie en haar staat.

De geschiedenis heeft laten zien dat de enige kracht die een einde kan maken aan kapitalistische oorlogen de uitgebuite klasse is, het proletariaat, de directe vijand van de bourgeoisie. Dit was het geval toen de arbeiders van Rusland in oktober 1917 de bur-

gerlijke staat omverwierpen en toen de arbeiders en soldaten van Duitsland in november 1918 in opstand kwamen: deze grote strijdbewegingen van het proletariaat dwongen de regeringen de wapenstilstand te ondertekenen. Dit is wat een einde maakte aan de Eerste Wereldoorlog: de kracht van het revolutionaire proletariaat! Echte en definitieve vrede, overal, kan enkel door de arbeidersklasse gewonnen worden door het kapitalisme op wereldschaal omver te werpen.

Deze lange weg ligt voor ons. Vandaag de dag betekent dit het ontwikkelen van de arbeidersstrijd op zijn eigen klasseterrein, tegen de steeds hardere economische aanvallen die op ons worden afgevuurd door een systeem dat in een onoverkomelijke crisis is gestort. Want door de aftakeling van onze levens- en arbeidsomstandigheden te weigeren, door de voortdurende offers te weigeren die gebracht worden in naam van het in evenwicht brengen van de begroting, het concurrentievermogen van de nationale economie of de noodzakelijke oorlogsinspanningen, beginnen we ons op te stellen tegen het wezen van het kapitalisme: de uitbuiting van de mens door de mens.

In deze strijd staan we samen, ontwikkelen we onze solidariteit, debatteren we en worden we ons bewust van onze kracht als we verenigd en georganiseerd zijn. In zijn strijd als een klasse draagt het proletariaat een wereld in zich die precies het tegenovergestelde is van het kapitalisme: aan de ene kant de opdeling in naties die verweekt zijn in economische en oorlogszuchtige concurrentie tot het punt van wederzijdse vernietiging; aan de andere kant een potentiële eenheid van alle uitgebuitenen van de wereld. Het proletariaat is begonnen deze lange weg te bewandelen, enkele stappen te zetten: tijdens de *"zomer van woede"* in het Verenigd Koninkrijk in 2022, tijdens de sociale beweging tegen de pensioenhervorming in Frankrijk begin 2023, tijdens de historische stakingen in de gezondheidszorg en de automobielsector in de Verenigde Staten in de afgelopen weken. Deze internationale dynamiek markeert de historische terugkeer van de strijdbaarheid van arbeiders, van de groeiende weigering om de permanente aftakeling van de levens- en arbeidsomstandigheden te accepteren en van de tendens om als strijdende arbeiders solidariteit te tonen tussen sectoren en tussen generaties. In de toekomst zullen onze stakingsacties het verband moeten leggen tussen de economische crisis en oorlog, tussen de geëiste offers en de ontwikkeling van wapenbegrotingen en -politiek, tussen alle plagen die het achterhaalde wereldwijde kapitalisme in zich draagt, tussen de economische, oorlogs- en klimaatcrises die elkaar voeden en aanwakkeren.

Tegen het nationalisme, tegen de oorlogen waarin onze uitbuiters ons willen meeslepen, zijn de oude leuzen van de arbeidersbeweging uit het *Kommunistisch Manifest* van 1848 vandaag relevanter dan ooit:

**"Arbeiders hebben geen vaderland!
Proletariërs van alle landen, verenigt u!"**

**Voor de ontwikkeling van de klassesrijd
van het internationale proletariaat!**

Internationale Kommunistische Stroming
7 november 2023

Open bijeenkomsten van de IKS

De IKS organiseert discussiebijeenkomsten in verschillende steden, in verschillende landen.

De data en locaties van onze bijeenkomsten en/of hoe u verbinding kunt maken met onze online bijeenkomsten zijn beschikbaar op onze website :

Meer info op: nl.internationalism.org

U kunt ons ook contacteren via:

benelux@internationalism.org

